

Sygn. akt VIII K 64/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: starszy protokolant Sylwia Mulewska

Przy udziale Prokuratora Ewy Grykowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 roku sprawy:

W. W. c. M. i I. z domu O.

Urodzonej w dniu (...) w S.

oskarżonej o to, że:

W dniu 7 listopada 2015 roku około godziny 20.00 w S. na ulicy (...) w ruchu lądowym prowadziła samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomimo cofnięcia uprawnień do kierowania przy czym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem w czasie popełnienia zarzucanego jej czynu miała w znacznym stopniu ograniczoną

tj. o czyn z art. 180a kk w zw. z art. 31 § 2 kk

I. Oskarżoną W. W. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 180a kk w zw. art. 31 § 2 k.k. skazuje ją na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69 § 1, 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

III. Na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora.

IV. Przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. R. kwotę 1476 złotych (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) w tym Wat w kwocie 276 złotych (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów obrony sprawowanej z urzędu.

V. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża ją pozostałymi kosztami procesu.

Sygn. akt VIII K 64/16

UZASADNIENIE

W sprawie przeciwko oskarżonej W. W. Prokurator działając na podstawie art. 335 § 1 kpk złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z oskarżoną kary i środków karnych.

Zdaniem Sądu analiza materiału dochodzenia przeciwko oskarżonej W. W. pozwala na ustalenie, że okoliczności popełnienia przestępstwa zarzucanego oskarżonej nie budzą wątpliwości oraz, że postawa oskarżonej wskazuje, że cele postępowania karnego zostaną osiągnięte mimo skazania oskarżonej bez przeprowadzania rozprawy. Mając na

uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że w sprawie przeciwko oskarżonej W. W. zachodzą przesłanki do skazania jej określone w art. 335 § 1 kpk i wydał w stosunku do oskarżonej wyrok skazujący bez przeprowadzania rozprawy.

Wymierzając oskarżonej W. W. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i § 2 kk.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Z kolei § 2 wskazanego przepisu wskazuje, że wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Z powyższego przepisu wynika, w szczególności zasada współmierności kary do stopnia winy co oznacza, że sąd wymierzając karę musi baczyć by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd kieruje się kryteriami wskazanymi w art. 115 § 2 kk czyli rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz postacią zamiaru, motywacją sprawcy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności jak i sposobem ich naruszenia.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd miał na uwadze wyżej wymienione dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności okoliczności popełnienia czynu, rodzaj i charakter naruszonego dobra, stopień społecznej szkodliwości czynu, zachowanie oskarżonej po popełnieniu przestępstwa, stopień zawinienia, a także względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd wymierzając oskarżonej karę uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt nie utrudniania przez nią postępowania karnego oraz dotychczasową niekaralność oskarżonej.

Podmiotowym warunkiem odpowiedzialności w prawie karnym jest poczytalność sprawcy czynu zabronionego tj. zdolność rozpoznania przez sprawcę znaczenia popełnionego czynu i kierowania swoim postępowaniem. Sąd oceniając czy wskazana wyżej okoliczność w niniejszej sprawie zaistniała miał na uwadze treść opinii sporządzonej przez biegłych psychiatrów. Z opinii sędowo – psychiatrycznej wynika, że biegli psychiatrzy stwierdzili, że oskarżona w chwili popełnienia zarzucanego jej czynu miała znacznie ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem (zachodzą warunki określone w art. 31 § 2 kk). Mając na uwadze treść powyższej opinii Sąd uznał, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 180a kk w zw. z art. 31 § 2 kk.

Zgodnie z art. 31 § 2 kk popełnienie przestępstwa w stanie w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności jest podstawą fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, więc rozstrzygnięcie o zastosowaniu lub niezastosowaniu powyższej instytucji jest rozstrzygnięciem w kwestii wymiaru kary i Sąd okoliczność tą uwzględnił przy wymiarze kary, wymierzając oskarżonej karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Z powyższych względów Sąd uznał, że wystarczającym dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów kary będzie wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. Zdaniem Sądu wobec oskarżonej można przyjąć pozytywną prognozę, że nie dopuści się ona ponownie popełnienia przestępstwa oraz, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania powinno zapobiec popełnieniu przez oskarżoną w przyszłości takiego czynu i uświadomić oskarżonej, że w przypadku popełnienia przez nią w okresie próby kolejnego przestępstwa będzie ona musiała ponieść konsekwencje swego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzona wykonanie orzeczonej wyrokiem kary.

Sąd uznał również za zasadne oddanie oskarżonej w okresie próby pod dozór kuratora.

Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczych w stosunku do oskarżonej i wdroży ją do przestrzegania prawa w przyszłości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i art. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.